

Ἄραβα νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν δρόμον! Ἀφοῦ δὲ ὑψηλοφώνως ἐκάλεσε τὸν διερμηνεῖα, καὶ δὲν ἔλαβεν ἀπόκρισιν, ὡπισθοδρόμησεν, ὅπως ἠδύνατο, εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐξορύγματος, ὅπου συνήρχοντο διάφοροι ὁδοί. Μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀποφασίσῃ ποία ἦτον ἡ ὁρμή, εἰσῆλθεν εἰς μίαν τὴν τυχοῦσαν, καὶ προέβαινε μετὰ τοῦ Ἀραβος, σπεύδων μάλιστα διότι αἱ λαμπάδες τῶν ἐπλησίαζον εἰς τὸ τέλος· ἀλλὰ πικρῶς ἀπέτυχον, εὐρόντες τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ταύτης πάντῃ ἀδιέξοδον! Ὅθεν ἄλλο δὲν ἔμεινε, πλὴν νὰ ἐπανέλθωσιν ὅθεν ἐξεκίνησαν.

Ἄλλ' ἡ θείσις τῶν ἦτον ἐπίσης δεινὴ ὡς ἀρχήτερα ποίαν ὁδὸν νὰ ἐρευνήσωσιν, ἐπίσης ἡγνόνουν. Ἀμφοτέρω ἦσαν ἀπηυδαῖνοι, καὶ αἱ λαμπάδες τῶν ἦσαν σχεδὸν ἐσβεσμέναι. Μετὰ στιγμῆς ἀνάπαυσιν, ἀπεφάσισεν ὁ Βελζόννης νὰ σημειώσῃ τὴν ἡδὴ ἐξετασθεῖσαν ὁδὸν, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ἐπομένως ἐκάστην τῶν ἐπιλοίπων, μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ἕως οὗ νὰ τύχῃ τῆς ποθουμένης. Κατὰ τὴν δευτέραν ἀπόπειραν, διαβαίνων ἐμπροσθεν μικροῦ τινὸς ἀνοίγματος, ἤκουσε τι ὡς τὸ μακρυνὸν βρύχημα τῆς θαλάσσης. Ἐμβῆκε λοιπὸν εἰς τὸ ἀνοίγμα τοῦτο, καὶ ὅσον προέβαινε, ἠῤῥανεν ὁ θόρυβος, ἕως οὗ ἠδύνατο διακεκριμένως ν' ἀκούῃ συγκεχυμένας τινὰς φωνάς. Τέλος, αὐτὸς καὶ ὁ Ἀραφ προέκυψαν ἐκ τῆς διόδου, καὶ πρῶτον ἄνθρωπον εἶδον τὸν διερμηνεῖα—μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως. Ὁ διερμηνεὺς εἰδοποίησε τὸν Βελζόννην ὅτι, ἐνὺ περιεπάτει μετὰ τοῦ Ἀραβος, ἔφθασαν εἰς βόθρον, τὸν ὅποιον δὲν εἶδον· ὅτι ὁ Ἀραφ ἔπεσεν εἰς αὐτόν, καὶ πίπτων ἐσβεσε τὰς λαμπάδας. Τότε ἐξεφώνησεν ὁ διερμηνεὺς, «Θεέ μου! ἐχάθην!» ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἤθελε πέσειν, ὡς ὁ Ἀραφ· ἀλλ' ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀκτῖνα φωτός, πρὸς ἣν διευθύνθη, καὶ οὕτως ἔφθασεν εἰς μικρὸν τι ἀνοίγμα. Ἀφαιρέσας δ' ἄμμον τινα καὶ πέτρας, ἐπλάτυνε τὴν τρύπαν, καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθεν, ὑπῆγε πάραυτα νὰ δώσῃ τὴν λυπηρὰν εἰδῆσιν εἰς τινὰς Ἀραβας κατὰ τὴν ἄλλην εἰσοδόν. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν ἅπαντες ἀνήσυχοι περὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔπεσεν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ βόθρου, ἐπροξένουν ὅλοι ὁμοῦ ἱκανὸν θόρυβον, καὶ αὐτὸν εἶχεν ἀκούσειν ὁ Βελζόννης.

Ἡ τρίπα, δὲ ἥς ἐξέφυγεν ὁ διερμηνεὺς, ἐπλάτυνθη πάραυτα, καὶ τότε ἀνεκάλυψεν ὁ Βελζόννης ὅτι ἡ εἰσόδος αὕτη ἦτο γνωστὴ πρὸς τοὺς Ἀραβας, οἵτινες εἶχον ἐπιτήδεος κρύψειν αὐτήν. Τὸ σχέδιον κατέστη τῶρα δῆλον. Οἱ Ἀραβες ἐσκόπευον νὰ δείξωσι τὸν σαρκοφάγον, ὅχι ὅμως καὶ τὴν ὁδὸν δι' ἥς ἡμπορεῖ νὰ ἐξαχθῇ εἰς φῶς, ἔπειτα δὲ νὰ ζητήσωσιν ἀδρὰν ποσότητα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ τῶν. Ἀπὸ τῆς εἰσόδου, ὅπου τῶρα ἴσταντο, δὲν ἀπῆρχον ὁ σαρκοφάγος οὔτε 140 πῆχεις, μολονότι οἱ Ἀραβες εἶχον ὀδηγήσειν ἐκεῖ τὸν Βελζόννην διὰ μακρυνῶν ἀλλογύρου. Ὁ ἐμπροσθεν εἰς τὸν βόθρον ταχέως ἐξῆλθεν, ἀλλὰ τόσο βεβλαμμένος, ὥστε διέμεινε χωλὸς ἐπὶ ζωῆς του.

Τὰς περιγραφὰς ταύτας ὑπογεῖων τύμβων, κρυπτῶν,

σπηλαίων, κλπ., ἤθελεν εἰσθαι περιττὸν νὰ ἐπεκτείνωμεν· διότι, ὅσον καὶ ἂν διαφέρωσιν ἀπ' ἀλλήλων εἰς τὰ μικρότερα, συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο,—ὅτι ἦσαν τὰ ἐσχατὰ ἀναπαυτήρια ἀνθρώπων, οἵτινες ἐφρόνουν ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀναχώρησις τῆς ζωτικῆς πνοῆς δὲν ἦτο λόγος ἀποχρῶν ὥστε νὰ ἐγκαταλείπεται εἰς τοὺς σκώληκας τὸ ψυχρὸν χῶμα ἄνευ τοιαύτης προστασίας, ὅποιαν οἱ νεώτεροι ποτὲ δὲν συλλογίζονται νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς νεκροὺς τῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι ὑπερεῖχον εἰς τὴν τέχνην τοῦ ταριχεύειν καὶ διατηρεῖν τὰ νεκρά σώματα, τὰ δὲ ταφειδῆ ταῦτα ἐξορύγματα σκοπὸν εἶχον ἔτι μᾶλλον νὰ ἐκασφαλίσωσι τὰ ἀναίσθητα λείψανα. Τὸ ἐναποθέτειν εἰς σπήλαια τοὺς νεκροὺς ἦτον ἰρχαιότατον ἔθιμον, καὶ μάλιστα ἰδιὸν τῶν Φοινίκων. Τὸ δὲ θάπτειν εἰς ὑπαιθρίους τόπους, εἰς αὐλὰς ἐκκλησιῶν, κλπ., εἰσῆλθη ὅλως διόλου ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Ἐθνη τινὰ εἶχον συνήθειαν, ὅποτε ἥρως ἀπέθνησκεν, ἡ ἐφρονεῦτο εἰς ἐκστρατείαν, νὰ καίωσι τὸ σῶμα, καθότι, εἰς φθορὰν ὑποκείμενον, δὲν ἠδύνατο νὰ μεταφερθῇ ἀκέραιον. Καύσαντες τὸ σῶμα, μετέφερον τὴν τέφραν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ τότε αἱ σκιαὶ ἢ τὸ πνεῦμα ἐφαντάζοντο ὅτι ἠκολοῦθε ἀφ' ἑαυτοῦ.

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΧΡΕΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

ΕΠΕΙΔΗ οἱ Χριστιανοὶ εἶναι μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος, δὲν πρέπει νὰ φθονῶσιν ἀλλήλους. Πόσον παράδοξον, τῶνόντι, ἤθελεν εἰσθαι νὰ δυσαρεστῇται ὁ ὀφθαλμὸς εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς χειρὸς, ἢ νὰ φθονῶσιν οἱ πόδες τὴν ὀξύδερκειαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις διευθύνει τὰς κινήσεις τῶν, καὶ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ κίνδυνον. Ἐτι ἐλεεινότερον εἶναι νὰ φθονῇ ὁ Χριστιανὸς τὰ προτερήματα τῶν συναδελφῶν του, ἐνῶ ὅλον τὸ σῶμα, καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν, ἀπολαμβάνει τὸ ἐξ αὐτῶν προερχόμενον ὄφελος. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι, ὁπόταν ὁ Θεὸς χαρίξῃ τι εἰς ἕνα Χριστιανόν, εὐεργετῇ ἅπαντας, καθὼς καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος θεραπεύῃ ἢ ἐνδύῃ ἐν μέρος τοῦ σώματος, ἀγαθοποιεῖ ὅλον τὸ σῶμα. Εὐφραίνεσθε λοιπὸν καὶ ὑμνεῖτε τὸν Θεόν, ὡ Χριστιανοί, ὅταν τιμᾷ ἢ εὐεργετῇ κανένα Χριστιανόν, διότι εἶναι εἶδος χάριτος, ἥτις γίνεται καὶ εἰς σᾶς, καὶ θέλει ἐπαυξήσῃ τὴν παροῦσαν καὶ μέλλουσαν εὐδαιμονίαν σας.

ΤΑ Εἰς Εἰρήνην ΤΕΣΣΑΡΑ ΒΗΜΑΤΑ.

1. Προσπάθει πάντοτε νὰ πράττῃς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μᾶλλον παρὰ τὸ ἴδιόν σου.
 2. Προτίμα πάντοτε μᾶλλον νὰ ὀλιγοστεύῃς τὰς χρεῖας σου παρὰ ν' αὐξάνῃς ὅσα ἔχεις.
 3. Ἐκλεγε πάντοτε τὸν κατώτερον τρόπον, καὶ ἔσο ταπεινὸς πρὸς ἅπαντας.
 4. Εὐχου πάντοτε ὥστε νὰ γίνεταί ὡς πρὸς σὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.
- Ὁ πράττων ταῦτα θέλει ἐξάπαντος ἐμῶν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ εἰρήνην.